

**Kazatel:** Josef Hurta

**Čtení:** 1 Kr 12, 1 – 19

**Text:** 1 K 3, 3b – 4 *Odkud je mezi vámi závist a svár, ne-li z toho, že patříte světu a žijete jako ostatní lidé? Když se jeden z vás hlásí k Pavlovi a druhý k Apollovi, neznamená to, že jste lidé světa?*

Nebyl to šťastný konec Šalomounova kralování. Šalomoun byl teprve třetí král po vstupu Božího lidu do zaslíbené země. A zároveň i poslední, který kraloval celému izraelskému národu. Po jeho smrti se lid rozdělil. Judsko stálo za Šalomounovým synem Rechabeámem, zatímco severní kmeny za Efratejcem Jarobeámem. Judští stoupenci Rechabeáma, a říkejme jim pro jednoduchost třeba „betlémská hospoda“, Jarobeáma nepřijali, stejně jako o několik staletí později nepřijali narozeného Ježíše, když pro něj nebylo v jejich hospodě místo. Stoupenci Jarobeámovi, a říkejme jim třeba „představitelé efratejského Jara“, odmítli zase uznat za svého krále Rechabeáma. Izraelská společnost byla od té doby rozpolcená.

Co s tím? Co dělat, když se lidé rozdělují, škatulkují, nálepkují? A nemá to konce. Nejen ve starém Izraeli, ale i později v novozákonní době mezi prvními křesťany to nebylo jiné. „Když se jeden z vás hlásí k Pavlovi a druhý k Apollovi, neznamená to, že jste lidé světa?“ napomíná apoštol korintské křesťany.

Bohužel myšlení světa proniká stále hlouběji i do církve. Lidé jsou dnes tak pomýlení, že se může dokonce stát i tak neuvěřitelná věc, kterou nedávno zažil jeden můj kolega. Člen jeho sboru, tradiční evangelík, mu řekl: „Pane faráři, snad nepatříte také k těm, kteří vyznávají pravdu a lásku?“ Bratři a sestry, no co jiného by měl nejen farář, ale každý křesťan vyznávat? Což není sám Kristus Pravda a Láska? Jestliže vyznavačům Krista v Antiochii nadávali do křesťanů, i já si rád nechám takto nadávat, a klidně třeba i do jiných znamení příslušnosti ke Kristu.

V každém případě je to známka, že rozdělení společnosti je hluboké a prochází napříč nejrozličnějšími sociologickými skupinami. Však sama církev má s takovýmto dělením bohaté zkušenosti. Tak jako se Judsko a severní Izrael už nikdy nespojily až do svého zániku, tak se ani křesťanské církve už od prvního schizmatu v r. 1054 přes reformaci v 16. stol. až dodnes nespojují. Jednou z mála výjimek je naše milá Českobratrská církev evangelická, která jako první církev v Evropě vznikla nikoliv rozdělením, ale sjednocením. Stoleté výročí tohoto počínu si připomínáme právě v letošním roce. Možná i díky této zkušenosti je v naší církvi dostatek prostoru pro různé „pavlovce“, „apollovce“ a další profilované věřící a pro specifika jejich zbožnosti. Vždyť jednota v Kristu neznamená obléct stejnokroj a zúžit myšlenkové mantinely do co nejužšího koridoru. Právě ve schopnosti vzájemně snášet svoji rozmanitost může naše církev přinášet užitečný vklad i do sekulární společnosti.

Jednota v různosti ovšem není ani tak výdobytkem demokratického způsobu myšlení, jako spíše darem Ducha svatého. Vidíme všude kolem sebe, že demokracie sama o sobě nezaručuje mezi lidmi snášlivost, toleranci, respekt a úctu. Jde skutečně spíše o přijetí svobody z moci Ducha svatého. Apoštol Pavel zdůrazňuje: „Kde je Duch Páně, tam je svoboda.“ Tzn. tam se člověk může svobodně nadechnout, nemusí

se bát projevit svůj názor, nemusí se cítit tlačeni k přesvědčení, které nesdílí, nemusí volit mezi buď a nebo, mezi černým a bílým, tedy symbolicky mezi Pavlem a Apollem.

Korintský sbor vyrostl z práce jak Pavla, tak Apolla. Byli to přátelé a spolupracovníci. Jistě nebyli stejní. Pavel to vyjadřuje slovy: „Kdo je vlastně Apollos? A kdo je Pavel? Služebníci, kteří vás přivedli k víře, každý tak, jak mu dal Pán. Já jsem zasadil, Apollos zaléval, ale Bůh dal vzrůst.“ Koneckonců i moje vlastní zkušenost dokládá, že Bůh nepoužívá jednotné šablony pro tvorbu křesťanů. Moji osobní zbožnost formovalo probuzenecké evangelikální hnutí, a kdyby pro něj nebylo v rámci naší církve místo, nevím, zda bych se stal věřícím člověkem, natož farářem. Ale stejně tak nebýt svobodného setkávání s moderními teologickými myšlenkami, pro něž je v naší církvi rovněž mimořádný prostor, nevím, zda bych věřícím člověkem také po letech ještě zůstal. A tak mě plní vděčnost jak za všechny „Pavly“ tak i za „Apolly“, kteří slovo Boží sázeli i zalévali a Pán Bůh pak tomu dal vzrůst. Myslím tedy, že není chybou hlásit se jak k Pavlovi, tak k Apollovi. Chybou by bylo navzájem se kaceřovat, upírat druhému Boží milost, neřku-li se vzájemně z církve vylučovat. To vše by podle apoštola bylo známkou, že jsme ze světa a nikoliv z Boha.

Vždyť právě ve světě to v hojné míře pozorujeme. A proniká-li ovzduší nevraživosti dovnitř křesťanské církve, pak také víme, odkud vítr vane. Apoštol to pojmenovává jasně: „Odkud je mezi vámi závist a svár, ne-li z toho, že patříte světu a žijete jako ostatní lidé?“ Patřit světu je součástí naší lidské přirozenosti. Ale slova jako spása, vykoupení a posvěcení nám připomínají, že křesťan je člověk, který byl Kristem ze světa vykoupen, zachráněn a posvěcen, tedy oddělen, aby patřil s celým svým životem nikoliv světu, nýbrž Kristu. Znovu říkám: Je to dar a milost.

A tak žijeme v neustálém zápase víry. K naší světské přirozenosti patří svár i ta závist. Ale mocí Ducha svatého máme možnost vstoupit do prostoru svobody, kde si můžeme dovolit být jiní, nebýt jen Pavlovi či Apollovi, kde můžeme být dokonce sami sebou, resp. těšit se tím, že nejsem sám svůj, nýbrž že patřím svému Spasiteli, který mě svou drahou krví ze všech mých hříchů vykoupil.

Využijme nastávající postní období, abychom odložili veškerou zlobu, závist, zášť, strach a svár, činně z těchto hříchů pokání a dejme se do služby vzájemného smíření s lidmi i s Bohem. Amen.

**Přímluvná modlitba:** *Otče svatý, zachovej nás v Kristově jménu. On nám dal tvé slovo, ale svět k nám pojal nenávisť, poněvadž nejsme ze světa, jako ani Kristus není ze světa. Neprosíme, abys nás vzal ze světa, ale abys nás zachoval od zlého. Nejsme ze světa, jako ani Kristus není ze světa. Posvět' nás pravdou; tvoje slovo je pravda. Jako ty jsi poslal Ježíše Krista do světa, tak on poslal do světa nás. Neprosíme však jen za sebe, ale i za ty, kteří skrze naše slovo uvěří v Krista; Slávu, kterou jsi mu dal, dal nám, abychom byli jedno a abychom byli uvedeni v dokonalost jednoty a svět aby poznal, že ty jsi světu poslal Krista a zamiloval sis nás. Otče, dej, abychom i my byli tam, kde je Kristus; at' hledíme na jeho slávu, kterou jsi mu dal. Spravedlivý Otče, svět tě nepoznal, ale my jsme poznali, že jsi nám dal svého Syna, který nám zjevil tvé jméno, aby v nás byla láska, a aby Kristus byl v nás. Amen.*